

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Ώδος Σολωμοῦ-17

ΑΡΙΘ. 8

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἀπριλίου 1902.

ΕΝ ΙΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΘΩΔΩΝ τῆς Μητροπόλεως ἀπὸ βαθυστάτης πρώτης ἔκρουε πενθίμως.....

Ἐίχε προαγγελθῆ διὰ τῶν ἑφημερίδων καὶ τοιχοκολληθέντων πενθίμων εἰδοποιητηρίων μία ἱερὰ τελετὴ, μία σοβαρὰ λειτουργία δι' ἓνα μέγα νεκρὸν, ἐν ἱερὸν μνημόσυνον διὰ μίαν ἑρασίαν μορφήν.

Καὶ ὁ κόσμος ἔτρεχε πρὸς τὴν Μητρόπολιν... Καὶ ὁ κόσμος, ὁ ὑπεῖος ἄλλοτε, πρὸ ἐξαιτίας,

συνώδευσε μὲ τόσῃν εὐλάβειαν, μὲ τόσα δάκρυα, μὲ τόσῃν θλίψει εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν ἓνα σεμνώτατον νεκρὸν, μίαν μεγάλην φυσιογνωμίαν, ἓνα διαπρεπῆ ἱεράρχην, σωθεῖται ἤδη πρὸς τὴν ἱερὰν κιβωτὸν τὴν ἐμπερικλείουσιν, τὴν διαφυλάττουσαν τὰ ὅσα τῆς σεβαστῆς ἐμείνης προσωπικότητος.

Ἐτελεῖτο μνημόσυνον ἐν τῇ Μητροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ὑπὲρ τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ κατὰ Ἰανουάριον 1896 πρὸς Κύριον ἀποδημήσαντος ἀειμνήστου Μητροπολίτου Γερμανοῦ Καλλιγᾶ ἐπι τῇ ἀνακομιδῇ τῶν λειψάνων του.

Τί ἦτο ἐκεῖνο, ἕπερ ὦθει τόσον πλῆθος πρὸς τὸν ἱερὸν αὐτὸν Ναόν;

Οὐδὲν ἄλλο ἢ σεβασμὸς, ἐκτίμησις, θαυμασμός. Ὁ κόσμος τῶν Ἀθηνῶν σέβεται, ἐκτιμᾷ καὶ θαυμάζει τοὺς ἀνδρας του. Διὰ τὸν

Μητροπολίτην ὅμως Γερμανὸν Καλλιγῆν κλαίει ἀκόμῃ.

Καὶ τὸ εἶδόμεν σήμερον... Μαζὶ μὲ τὰς τολύπας τοῦ θυμιάματος ἀνῆρχοντο εἰς τὸν οὐρανὸν τόσα δάκρυα ἀπὸ τόσους ὀφθαλμούς.

Ναί· ἐκλαίον ὅλοι, διότι ἐπέσθησαν ὅτι ὁ Γερμανὸς Καλλιγῆς δὲν ἀντικαθίσταται πλέον.

16 Μαρτίου 1901.

Γ. Χ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

Ὁ χρόνος ἐν τούτοις παρήρχετο. Ἡ δὲ τρυφερὰ παρθένος εἶδε νὰ δηγηθῆ παρὰ τῆς μητρὸς τῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Ἀλλὰ πῶς ἀφ' οὗ αὕτη ἔβαινε τὴν ὁδὸν τῆς κακίας; Ἡ ἀσυνειδήτος μήτηρ ἀφοσιωμένη ὅλη εἰς τοὺς μετὰ τοῦ Ἑρρίκου ἀθεμίτους ἔρωτάς τῆς ἠμέλλει τῶν μητρικῶν καθηκόντων. Τὴν μόνην τῆς θυγατέρα, τὸ σπλάγγχον τῆς ἡ Μέγαιρα παραδόσσα εἰς χεῖρας τῆς τυχούσης διδασκαλίσης δὲν ἐνόμισεν! ἄλλ' ἐπέσθη ὅτι ἐπανεύπαυσε τὴν συνειδήσιν τῆς!

Ἄλλ' ἔχει συνειδήσιν μήτηρ ἀκόλαστον βίον διάγουσα;

Εὐτυχῶς ὅμως ἡ ἀρετὴ εἰς τὴν Καλλιμίνην ἦτο ἔμφυτος· οὐδέποτε ἐζήρχετο μόνη εἰμὴ μετὰ τῆς διδασκαλίσης αὐτῆς· ἐπέστρεψε δὲ πάντοτε περίλυπος ὡσεὶ συναισθανομένη τὰ ἐν τῷ αἴκῳ τῆς διαπραττόμενα ὄργια.

Ἡ Καλλιμίνη δὲν ἐκληρονόμησε μὲν τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς τῆς οὐχ ἦτρον ὅμως ἐγένετο ἐφάμιλλος ἐκείνης εἰς τὴν ὠραιότητα· ὡς τοιαύτη δὲ δὲν ἤρρησε νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμμανῆ ἔρωτα πρὸς μαθητὴν τινα ὀνόματι Γεράρδον Σίρμαν.

Ὁ νέος οὗτος δὲν ἤρρησε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὴν νεάνίδα τὸν περιφλεγῆ ἔρωτα ὅστις κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν του· ἐκείνη δὲ τὸν ἀπέδεδῃ ἠγαπήθησαν· ἔτρεφον πρὸς ἀλλήλους ἔρωτα, ἀγνόν, παιδικὸν ἀθῶν. Ἡρᾶντο εἰς ἓν μόνον βλέμμα εἰς ἓν καὶ μόνον ἀθῶν μειδιάμα.

Παρήλθον οὕτως εἴς ἔτη· εἴς αἰῶνες δὲ αὐ-

τούς· καὶ ἡ μὲν Καλλιμίνη τότε ἦγε τὸ εἰκοστὸν ὁ δὲ Γεράρδος τὸ εἰκοστὸν δευτέρου ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ὁ Γεράρδος πρὸς τούτους ἦτο ἤδη τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς. Ἦτο ὁ χρόνος δηλαδὴ καθ' ὃν ἤλπιζον νὰ πραγματοποιηθῶσιν αἱ ἐλπίδες των αἱ τασάκις ὄνειροποληθεῖσαι.

Ἀλλὰ τὸ ἐγκλημα τῆς Κλαυδίας ἐπέπρωτο νὰ μὴ φθάσῃ μέχρις ἐδῶ· ἡ ἀπαίσια μήτηρ διενείτο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ στυγερότερον χαρακτῆρα.

Καὶ ἰδοὺ τὸ σχεδιὸν τῆς.

Ὁλόκληρος κειωνία, διελογίζετο, γνωρίζει τὰ πάντα· πῶς νὰ καλύψῃ τὸ μελανὸν παρελθόν; Καὶ ἐν τῷ μεθυστικῷ ἀτμῷ τῶν ἐγκλημάτων ἐν τῷ ὀπίω ἔζει εὖρε τὸ μέσον, καὶ τοῦτο ἦτο ἡ τρυφερὰ καὶ ἄδολος θυγάτηρ τῆς.

Καὶ πῶς ὄχι; διατὶ τὴν ἔφερον εἰς τὸν κόσμον; δὲν ἦτο μήτηρ;

Ναὶ εἶπε τέλος καθ' ἑαυτὴν· θὰ τὸ πράξω, θὰ συζεύξω τὴν Καλλιμίνην μὲ τὸν Ἑρρίκον.

Ὁ δὲ ἀχρεῖος ἐραστής τῆς Κλαυδίας ἔστεργεν!..

Ὅτε τοῦτο ἀνεκινώθη τῇ Καλλιμίνῃ αὕτη ἐξάλλος ἐκ τῆς ἐπαπειλῆς αὐτὴν συμφορᾶς ἐκμυστηρεῖται τῇ μητρί τῆς τὰ πάντα· παρκαλαεῖ, γυνυκλιτῶς· ἰκετεύει ὑπὲρ τοῦ ἔρωτός τῆς μετὰ τοῦ Γεράρδου· τέλος ἀφ' οὗ τὸ πᾶν ἀπέβη εἰς μάτην ἡ δυστυχὴς κόρη μετὰ συντετριμμένης καρδίας συγκατατίθεται!

Ὁ Γεράρδος μαθὼν τὸ τοιοῦτον ὀλίγου δεῖν νὰ παραφρονήσῃ· ἔμενεν ἐν τῷ δωματίῳ του μὴ ἐξεργόμενος, ἀλλ' ἀδικόπως σκεπτόμενος καὶ πάσχων, ἐλπίζων ὅμως πάντοτε ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλειφθῆ.

Τέλος ἡμέραν τινα ἀνεγίγνωσκεν ἐν τοῖς κειωνικαῖς ἐφημερίδος τινός τοὺς ἀραβῶνας τῆς παιδικῆς του φίλης καὶ λατρευτῆς του Καλλιμίνης μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Γρούσμαν.

Τοὺς δ' ἀραβῶνας μετ' ὀλίγον διεδέχετο ἡ στέψις!

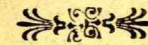
.....

Ἦτο νῦξ ψυχρὰ μηνὸς Ἰανουαρίου· ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε σφοδρῶς· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγ. Βερνάρδου δὲν διέκρινε τις οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ ὄχημά τι τρέχον, ὅπερ μετ' ὀλίγον ἔστη πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ

κ. Ρεβελέ· ἐκ τοῦ ὄχηματος μετ' ὀλίγον κατήλθεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῆς Καλλιμίνης!

Ὁ κ. Ρεβελέ πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ ὀπίου ἔστη τὸ ὄχημα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶδε χροσπερίδα ἐν εἰς πλὴν τῶν ἄλλων ἦτο προσκεκλημένος καὶ ὁ Γεράρδος Σίρμαν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

— *Εἰς τὸ λεξικὸν τῆς ζωῆς, τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει τὰς περισσοτέρας σελίδας καὶ ἔχει τὰ περισσότερα παροράματα εἶρε τὸ ὄνομα γυνή.* Δ. Ι. Καλογερόπουλος.

— *Ἡ ἐπομονὴ εἶρε τὸ στήριγμα τῆς ἀδυναμίας ἢ ἀνυπομονησία εἶρε ἡ καταστροφὴ τῆς δυνάμεως.* Γ κ α ἰ τ ε.

— *Ὁ βίος εἶρε βραχὺς· οἱ δ' εὐτυχέστεροι εἶναι οἱ πέραν αὐτοῦ ἀτενίζοντες.*

Γ. Σ ά ρ δ η.

— *Τὸ μειδιάμα εἶρε κάλυμμα ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡ καρδία κρύπτεται θέλοισα τὰ ψευδοῦς.*

Α. Δ ο υ μ ᾱ ς.

— *Ἐκ πάντων τῶν ὀχληρῶν ὀλιγότερον ὀχληροὶ εἶναι οἱ σιωπῶντες.* Το λ σ τ ὀ ῖ.

— *Ἄγει πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.*

Μ έ ν α ρ δ ρ ο ς.

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

4.

Βλέπεις, παρθένα μου, δύο ἄστρα πῶς δὲν σμύγουν, ἐν ᾧ κινουῦνται ἄσ' οὐράνια σιγαλὰ καὶ ποῦ τὸ ἓνα ἄσ' ἄλλο γνέφει ντροπαλὰ, ὡς ποῦ νὰ πῖνε εἰς τὴν δύσι καὶ θὰ φύγουν;

Ἔτσι κι' ἐγὼ, πρώτη ἀγάπη μου, ἀρκοῦμαι, ν' ἀνταγαπώμεθα κι' οἱ δύο πλατωνικά, νὰ ζοῦμε μ' ὄνειρα μεγάλα καὶ γλυκά, ὡς ποῦ στὸ θάνατο νὰ πῖμα, νὰ σβουσοῦμα.

Γ. Ψημκάκης.

Ο ΒΡΑΧΟΣ

— Ἄθλιοι! ἄθλιοι ἐκράνυζεν ἡ Μάρω ἐν ᾧ αἱ ἄβραϊ χεῖρές τῆς ἐδέοντο φρικωδῶς διὰ λωρίου.

Εἶχε λιποθυμήσῃ δὲν ἀντίειχε πλέον· ὁ δὲ πασᾶς ἐπωφελοῦμενος ἀπέθετεν ἠχηρὸν φίλημα εἰς τὰς ἀγνάς παρειάς τῆς! Ὅποια μεταβολὴ μετὰ τὸ φίλημα ἐκείνο· ἡμιεγέρθη ἀπαίσια ἵνα ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ διαφθορῶς αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ τότε ὀλίγου δεῖν καὶ θὰ ἔπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δεξιῦ φίλατός τῆς, ἐὰν μὴ ὁ πασᾶς προσελάμβανε δι' ἐνὸς κολάφου ν' ἀποτρέψῃ αὐτόν.

— Ἀχρεῖ! βρωμερέ! οὕτω λοιπὸν θὰ μεταχειρισθῆς τὴν κυρίαν σου καθ' ὁδόν;... ἀλλ' ἄς μάθω τίποτε....

— Ἀμάν! πασᾶ μου, ἀμάν· νόμιζα ὅτι κι' αὕτη θᾶνε σὰν καὶ τῆς ἄλλες· ὀρρίζομαι στὸ Θεὸ μου πῶς δέ....

— Σούτ! γαρμιστήτε ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ στηριχθεῖς ἐπὶ τοῦ ξίφους του παρεθέρει τὸ ἐξαφρανίζομενον ἀμάξιον ἐν μέσῳ νέφους κινωροῦ ὅπερ ἤγειρεν ἡ ὠκύπους ἡμίονος.

— Τώρα εἰμ' εὐτυχῆς ἐμονολόγει, ὁ πασᾶς, εἰσερχόμενος ἐντὸς τοῦ Ναυπλίου.

Τὸ αὐτὸ περίπου ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ Μάρω μετὰ πάρεδον μιᾶς ἡμέρας ὀδοπορίαν εὐρισκαμένη ἐντὸς μιᾶς μεγαλοπρεποῦς οἰκίας τῆς Τριπόλεως. Διατὶ ἄραγε ἦτο εὐτυχῆς;

Ἐὰν ἠρωτᾶτο τοῦτο βεβαίως θὰ ἀπήντα· «οἷοτι ἐνταῦθα δύναμαι ν' ἀποθάνω!»

— Ἀλλὰ διατὶ μ' ἔφεραν ἐνταῦθα; μήπως μοὶ ἐπιφυλάσσεται τύχη ἐν τῷ σουλτανικῷ χαρμῷ; ἀλλ' ὄχι!.. ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος μοὶ εἶπεν ὅτι μ' ἀγαπᾶ καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶνε ἐδῶ ἀναμφιβόλως. ὦ! δυστυχία μου! δυστυχία μου! Θεέ μου εἰς πῶς χεῖρας μ' ἔρριψες! ἀλλὰ εἶμαι βλάξ δὲν αἰσθάνομαι τὴν εὐτυχίαν μου τὸ μέγεθός τῆς μὲ θυμῶ... ἐκεῖ μὲ περιμένει ὁ σωτήρ τῆς τιμῆς μου, ἔλεγεν ἡ Μάρω δεικνύουσα τὸ ἡμινεωγμένον παράθυρον τοῦ θαλάμου τῆς, καὶ ἐν τούτοις μεμφιμοιρῶ καὶ βλασφημῶ κατὰ τοῦ Θεοῦ! συγχώρεσέ με,

Θεέ μου, εἶμσι πρὸς τὴν ἑξέλιξιν τὴν ἐξ ἑσέως. Ἀπαίσιον μὲ ὄφθαλμοὺς τεθλωμένους μὲ κότυρον λυτὴν καὶ πρόσωπον ὄχρον ὡς θανάτου ὑψῶς ἤδη ἡ Μάρω ἐπὶ τοῦ κρηπίδωματος τοῦ παρθύρου εἶχε κάμη πλέον διὰ τελευταίαν φοράν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ διὰ τελευταίαν ἔως φοράν τὰ χεῖλη τῆς ἐφέλλιζον τὴν λέξιν Βράχος.

Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπιπτε· ὃς κατεκρυσματίζετο· ἀλλὰ τί πρὸς αὐτὴν ἀφ' οὗ ἐκεῖ θὰ εὕρισκε τίμιον σάβανον;

Τὸ ἀπαίσιον ὄφθαλμοὺς τῆς θανάτου ὄφθαλμοι παρέρθη κατάθεν μὲ ὄμμα λόγων καὶ στόμα χαίνον τὴν ἐφόβισε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐστη.

Τὴν στιγμὴν ὄφθαλμοι ταύτην σκέψις τις ἀναβλήσασα ἐν τῇ τρικυμῇ ἐκείνῃ τοῦ νοῦ τῆς ἐχομεν αὐτὴν νὰ κατέλθῃ τῆς βαθμίδος τοῦ παρθύρου.

— Ὅχι εἶνε τρομερὸν! . . . δὲν παρέρθησα! . . . ἔως . . . Βράχος μου! Βράχος μου!

Ἀπεσφύθη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὄφθαλμοῦ ἐβάδισεν ἐδῶ ὑπῆγεν ἐκεῖ, ἐντὸς πέντε λεπτῶν εἶχεν ἐπισκεφθῆ καὶ τὰ δέκα ὄφθαλμα τοῦ μεγάρου.

— Τίποτε! τίποτε! δυστυχία μου! δὲν ὑπάρχει ἄλλος θάνατος! ὦ! εἶμαι τρισαθλία δειλιάζω πρὸ τοῦ τιμίου θανάτου προσημένους τὴν ἀτίμωσιν! . . .

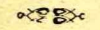
Καὶ ἤρξατο νὰ πορεύηται πάλιν πρὸς τὸ παρθύρον ὡς τυφλή· εἶχεν ἀνατρέψῃ πλέον ἢ ἑπταξέδρας καὶ ἤδη ἡ ἐσθὴς αὐτῆς προσκλιθεῖσα ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς τραπέζης τινὸς ἀνέρεπεν αὐτὴν, ἐν ᾧ τὸ ἐπ' αὐτῆς κίβωτιδιον πεσὼν χαμαὶ διεσπάγη.

Κρότος μαγευτικὸς τὴν ἐσταμάτησε.
(*Ἐπεται συνέχεια.)

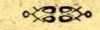
ΑΚΡΙΤΟ ΝΕΡΟ

Νηχιὰ τρισκέτιη τοῦ χέρι
γέρα στοῦ σίτι βουβαμάρι...
Βασιὰ στοῦ πίτιν τὸ κρεββάτι
μοισαχαπιδε πογαίμερι

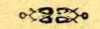
τρειλὴ ἀπ' ἑστὴν λέξη τὴ μεγάλη
ἡ μάνα του στοῦ πλάτ γέρι
καὶ τ' ἄγια λείψανα τοῦ τόπου
καὶ τὴν γριτὸν ὅς τοῦ ἔρι φέρι.

Χριστοῦγεννα. Βραδε ἂ μεγάλη
κ' ἡ μαύρη μάνα τοῦ τὸ ἔρι
πὼς τ' ἄριτο γερὸ γὰ γρινη
μπορεῖ τὸ γριτὸ τῆς γὰ τὸ γέρι
πάει, βοιβὴ μὲ μιά ἐλίδια
στὴν τρίκρονιη τοῦ τόπου βρέει
πέριει νερὸ τοῦ στοῦ παιδι τῆς
τὴν γριτὸν τοῦ πάλιν θὰ χαρίση.

Καὶ γέροντας το, μὲ τὸ τοῦ τῆς
λέει — αθεὲ, νερὸ μὲ σιάλα
ἄκριτο τοῦ μπορεῖ γὰ γρινη
ἀρρώστιας κριματὰ μεγάλα
κάμει τὸ μαῖρό μου γὰ γρινη
παιδί, καὶ τὰ τὸν τοῦ βάλει
μεγάλη κἀτασπρη λαμπάδα
στ' ἄσιμμενο μαρονά.η.»

Μ' ἀλλοιῶς ἦσαν γριτὸν γὰ γέρι
κ' ὁ μοισαχὸς ὁ γριτὸν παιθαίρει...
Ποῦσκιν.

ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΑΤΑΡΑ! κατάρρα! ἐπὶ τὴν ἡμέραν ταύτην φωνεῖ σήμερον σύμπαν τὸ γένος τῶν Ὁθωμανῶν καὶ ἡ ἀρὰ αὕτη διέκυσσε ἀπὸ τῶν ἀποστάτων σημείων τῆς Μ. Ἀσίας φθάνει μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, ἐθα ἀντηχοῦσα ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ μυριάδων ἐκείθεν μισελλήνων ἀνερχόμενοι δ' ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου βλέπουν μέχρι τοῦ Ταινάρου τὴν κοινὴν μετὰ γαλαπριπῶς κυματίζουσαν καὶ χαιρετῶσαν τὴν ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀνάστασιν τῆς Ἑλλάδος καὶ μυριαστρόπως διὰ πεικίλων ἐλιγμῶν θωπεύου-

σαν τὴν ἰπταμένην ψυχὰς τῶν ἐλαθερωτῶν, ὡς αὐτὸ ὁ πρωτομάρτυς Ρίγας. Ἐγειρομένη μὲ τὸ μῆτρο τὰ πολυπαθῆ αὐτῆς τέκνα· ἐνίστα σπέρσεται καὶ πρὸς τὴν ἐπτάλοφον Βυζαντιὰ καὶ προσατενίζουσα τοῦ γαυρωῦντας περὶ αὐτὴν ἐλίσσεται πάλιν πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τοῦ κοντοῦ τῆς ὡσεὶ ὑπεβάλλουσα τῷ ἐλευθέρῳ ἐδάφει τὰ γιγνώμενα· Ἄλλ' ἡ στροφὴ ἐκείνη τοῦ ἱεροῦ μας συμβόλου πρὸς τὴν χώραν ἐν ἣ ἐγεννήθησαν οἱ Ἀλέξανδροι ἔ Παλαιολόγοι, οἱ Χρυσόστομοι ἔ οἱ Γρηγόριοι, φέρι ἐν ἱερῷ ἐντολῇ διὰ τῶν φυλῶματων τῆς μυστικότητος εἰς τὰ ὑποδοῦλα πλῆθη τῶν ἀδελφῶν μας τὴν εὐσφορῶνον ἐλπίδα ὅτι ἡ Ἑλλάς ζῆ καὶ ὁ Θεὸς αὐτῆς δὲν λησμονεῖ τοὺς στεναζόντας ὑπὸ τὸν φεβερὸν ζυγόν.

Μὴ μείνη Τοῦρκος στοῦ Μοριά,
Μηδὲ στοῦν κίσιμον ὄλο.

Τροφρομένη μὲ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἐντίμου θανάτου καὶ μισοῦσα τὴν αἰχμαλωσίαν δι' ὃ καὶ ἀ-

ποχαιρετῶμενοι εἰ ἄνδρες ἐκείνοι ἐλεγόν

Καὶ ὁ μολῆθι.
Καὶ τέλος εὐχεμένη διὰ τοῦ χειροβυθικοῦ τὸν ὄπτιον τὰ ὄπλα τῶν ἐψαλλῶν ἀνά τὰς φάρογγας καὶ τὰς δευροῦσας τῆς ὑποδοῦλου Ἑλλάδος.

Τοιοῦτος ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος ἐπλασε τοὺς ἄνδρας ἐκείνους εὐτινες μὲ τοιαύτας ἰδέας καὶ αἰσθημάτων δὲν ἔδυναντο βεβαίως παρὰ νὰ φέρωσιν εἰς πέρας ἔργον εὐ ἢ παγκόσμιος ἰστορία δὲν ἀναφέρει παρομοίον.

Ἄν δὲ τις κοῦρος λόγιος ἔψυγε καὶ κατεσέρθη ἐναντίον τῶν ἡρώων ἐκείνων, ἐξ οὐδενὸς ἑτέρου παρωρομήθη εἰμὴ ἐκ ζήλοτυπίας ἔ μί-

Ὁ Τουρκοφάγος Νικηταγῆς.

Καὶ τῷ ὄντι ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος εἶνε μεγάλος.

Ἄρατε τὴν αὐλαίαν καὶ ἴδατε καὶ ἀκούσατε, διὰ τῆς ἀποστάσεως τοῦ χρινοῦ τὴν σκηρὴν τοῦ 21· μὴ σὰς δειλιάτῃ ἡ μακροχρόνιος ἀπόστασις, μᾶλλον εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ζῶμεν θὰ σὰς χρῆσιμὸς ὡς μεγεθυντικὸς φακὸς καὶ μικροσκόπιον καὶ ἰδοῦ μία ὄραξ εὐτολμων ἀνδρῶν εὐθαρσῶς ἐγειρομένη κατὰ τοῦ κελοσσοῦ καὶ διὰ τῶν ἀπαιτούσων

ἐλευθερίαν ἢ θάνατον.

Κοιμωμένη μὲ τὸ γλυκὺ ὄνειρον, τῆς ἀαδιώσεως σύμπαντος τοῦ ἔθνους, ὡς ἐρχοῦ ἀγράφησεν μετ' οὐ μόνον ἡρώων ἀλλὰ καὶ ἰπποτισμῶν ὡς

σους· διότι τέλος κατέληξεν ὅπως στιγματίζῃ τὴν Ἑλλ. ἐπανίστασιν εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Τριπόλεως· ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη ὁ ψυχραῖμος αὐτὸς συγγραφεὺς ὅτι οἱ σφάζοντες ἐκείνοι Ἕλληνας εἶχον πρόσφατα ἐμπροσθέν των ρεῖθρα πατρικοῦ καὶ ἀδελφικοῦ αἵματος καὶ ἐν βρασμῷ ψυχῆς εὐρισκόμενοι ἐμῆθρον φονεύοντες.

Ἄπ' ἐναντίας ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις γέσταις μόνον ἡρώων ἀλλὰ καὶ ἰπποτισμῶν ὡς

π. γ. τὸ τοῦ Νικηταρᾶ ἀθάνατον δεῖγμα τῆς ὑψηλῆς ιδέας ὑπ' ἧς ἐνεργεῖντο οἱ παλαίμαχοι ἐκείνοι τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ ἀκούων τὸ ὄνομα *Τουρκοφάγος*, ὅπερ ἀπέδιδον εἰς τὸν Νικηταρᾶ, θὰ νομίσει ὅτι ἦτο ἀπαίσιον τι θηρίον διὰ τοὺς Τούρκους, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας ὡς ἀναφέρει ὁ φιλέλληνας Ἑλβετός Βετάν, ἦτο ἰδεώδης, ὑψηλόφρων, καὶ ἔτρωγε *Τούρκους* μόνον ὅταν ἔπρεπε. Παρὰ τοῦτο δ' ὁ Βετάν τὸ ἐξῆς γεγρονός.

Κατὰ τὴν πανωλεθρίαν τοῦ Δράμαλι οἱ Νικηταρᾶ εὗρεν ἐκεῖ που τῶν Δεσποτιῶν κατάκειτον Ἀλθανὸν πληγωμένον· ὁ Ἀλθανὸς ἰδὼν τὸν Νικηταρᾶν διερχόμενον παρακαλεῖ αὐτὸν ὅπως τὸν φρονήσει καὶ ἀπαλλαγῆ τῶν ἀλγηδῶν τοῦ τραύματος· ἀλλ' ὁ Νικηταρᾶς ἀποκρίνεται ὑπερῆφάνως

Μωρέ, εἶμαι στρατιώτης καὶ ὄχι δήμιος

Ταῦτα εἰπὼν ἔκαμψε τὸ γόνυ καὶ ἔλαβε τὸν τραυματίαν ἐπὶ τῆς βράχειος ὁδηγῶν αὐτὸν εἰς τὸν προμαχώνα πρὸς νοσηλείαν· ὁ Ἀλθανὸς ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἀκούων νὰ προσφωνῶσι τὸν Νικηταρᾶν *Τουρκοφάγον* ἠρώτησεν αὐτὸν τίνα συγγένειαν εἶχε μετὰ τοῦ *Τουρκοφάγου* ἐκείνου εὐ τὸ ὄνομα μετὰ τρήμου ἐφέρετο εἰς τὰς τάξεις τῶν Τούρκων· ὅταν δ' ἤκουσεν ὅτι αὐτὸς οὗτος ἦτο ὁ *Τουρκοφάγος*, θαυμάσας ὁ Ἀλθανὸς τὴν γενναίως ψυχίαν τοῦ ἥρωος ἐδάκρυσε καὶ ἐξαγαγὼν κοπίδα ἐκοψεν ὀλίγον τὴν κόμην τοῦ Νικηταρᾶ· τοῦτο ἐνεποίησε ὁ Νικηταρᾶς ἐστράφη ἀγερόχως πρὸς τὸν Ἀλθανόν, λέγων.

Μωρέ Ἀλθανέ εἶσαι ἄπιστος, ἐγὼ θέλω νὰ σὲ σώσω καὶ σὺ μελετᾷς νὰ μὲ φονεῖς;

Ἐνδίκως ὁ Ἀλθανὸς τότε δεικνύει τὸν ἀφελῆτα βόστροχον, καὶ διαβεβαίει ὅτι θὰ διετήρει αὐτὸν εἰς μαρτύριον τοῦ εὐγενοῦς ἠρωϊσμοῦ του.

Τὴν σκηνὴν ταύτην παρίστασι καὶ ἡ ἐνταῦθα εἰκὼν καλλιτεχνικῶς σκιαγραφηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Φυτᾶλη.

Μύρια δ' ἄλλα παρεμφερῆ παραδείγματα ἔχουμεν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, δι' ἃ τὴν ἡμέραν ταύτην ἦτις εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἀρχῆς τῆς ζωῆς μας, τῆς ἐλευθερίας μας, τοῦ ἐνδόξου ὀνόματός, ὅπερ κατέχωμεν μεταξύ τῶν ἐ-

θνῶν, πρέπει πρὸς Ἑλληνα νὰ θεωρῆ ἱερὰν ἡμέραν αἰῶνων καὶ δεξιολογιῶν καὶ ἐξ αὐτῆς νὰ ἀρῶνται παραδείγματα καὶ διδάγματα ἀποβλέπων εἰς τὰ ὅρια ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔνθεν μὲν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἔνθεν δὲ ὁ ἀποικισμὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐχάραζεν, ἐντὸς τῶν ὁποίων νὰ ἰδρῶσιν ὑπερῆφάνως τὸ ἀπέραντον Ἑλλ. Βασιλείον ἐντεταλμένον τὸν τῆς ἡμέρας ταύτης *Ἐναγγελισμὸν* διὰ τῶν ὅπλων τῆς ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς πίστεως τοῖς ἔθνεσι νὰ ἐπιβάλη.

Ἄϊνος.

ΓΕΛΩΤΕΣ

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ.

Καθηγητὴς τις θέλει νὰ συνειθίσῃ τὸν υἱὸν του νὰ διμῆλῃ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, ἀλλ' αὐτὸς εἶνε εἰσοισμένος ν' ἀποκρίνηται εἰς τὴν καθομιλημένην

— Ἀλλὰ δεῖτε δὲν θέλετε ν' ἀπαντᾷς εἰς τὴν ἀρχαίαν... δὲν ἠξέουρετε ὅτι ἡ ἀρχαία εἶνε γλωσσά μήτηρ τῆς νέας;

— Μάλιστα τὸ γνωρίζω· ἀλλ' ἀγαπῶ... τὴν θυγατέρα διότι μετ' αὐτῆς δύναμαι... νὰ συνομιλήσω!

Κατὰ τὸ μῆθημα τῆς ἰριθυμικῆς.

Κ α θ η γ η τ ῆ ς. Πόσους δακτύλους ἔχει ὁ ποῦς;

Μ α θ η τ ῆ ς. Πέντε.

Κ α θ η γ η τ ῆ ς. Τί λῆς;... δὲν εἰξεύρετε ὅτι ἕκαστος ποῦς ἔχει δώδεκα δακτύλους;

Μ α θ η τ ῆ ς. (Ἐξίχων κρυφίως τὸ ὑπόδημά του καὶ μετῶν τοὺς δακτύλους τοῦ ποδός του)... Μὰ... ἔχετε λῆθος, κύριε καθηγητά, καὶ τώρα ἐμέτρησα τὰ δάκτυλα τοῦ ποδός μου καὶ τὰ εὔρον πέντε!... (Ἐστίαλη ὑπὸ Μαρμαίροντος ἀστέρος.)

Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Ἑθνικῆς ἑορτῆς.

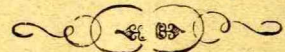
Νεῖζις τίς μόλις ἀφίχθεῖσα ἐκ Χαλκίδος πρὸς νεὰ βλὴν γνωστὸν τῆς φοιτητῆν.

— Γοῦ θὰ πῆτε τόσον ἔνωρῖς κ. Πίπη;

— Νὰ στεφανώσωμεν τὸν τύμβον τῶν Ἱερολογιτῶν.

— Μπῆ! καὶ ποιὰ πέρνει;

(Ἐστίαλη ὑπὸ Κατακτητοῦ καρδιῶν.)

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΗΘΕΣ

Δύσις γριφίου

Μισθὸς ἀρετῆς· αἶνος.

Ὁρθῶς ἀπίντησαν οἱ ἐξῆς

Μουσσοῦτις, Τρελλοῦλα, Βελοφόρος, Ἄρτευις, Νουσηγάτης, Ἀπόλλων, Ἀποπέισα ἀγίτη, Ἀποπέισα ἐλπίς, Ἀνοξιάτικη βραδεία, Μία γαλλίς Ἀνεμώνη, Συντετριμμένη καρδία, Νυκτερινὸς ἀστὴρ, Μαρκέλλα, Ἀλφόνσος, Λεμιῶν ἀσφοδελῶν, Μαρκίων δὸν Ἰνίγγος δὲ λὸς Μόντες, Οἰδέπους Τύρκος, Πιργκιψ Τζάλμας, Ἐδουάρδος Χόγγ, Ἀλκίβειδος Κορὸς, Α. Β. Γιάννης, Ἀρμονία, Φλύαρος, Monte de Bilmon, Ὁρεῖα Κρύσταλλος, Δύσις τοῦ Ἡλίου, Ροδόπελος Ἡὼς, (Α. Τ.), Νύμφη τῶν Δασῶν, Αἰθέριον ὄνειρον, Ἑαρινὴ αὔρα, Θάλλουτα νεότης Ἰωάννα fin de siecle Ἰταλίσ, Φυλλίς, Baron Choenvrth, Γ. Ἀνωτόπουλος, Σταματῖνα Ἰατρίδου, Ἀφελίς καρδία, Λουκία Λαμερμούρ, Ἀπόλλων, Δημοφῶν, Ξενητευμένη Κρήσις, Ἀθῶν τῆς Ἐρήμου, Ἀνθηρὰ μυρσίνη, Περστερὰ τῆς Σπάρτης, Θῦμα τῆς εἰμαρμένης, Μαμουγιέτα, Ἀγρὺμπελη, Ροβέρτος Χούτμαρ καὶ Ριχάρδος Δελατούρ, Πικραροῦνα, Ὀνειροπόλος ψυχῆ, Κατακτητῆς καρδιῶν, Δροσῆτο γιοῦλι, καὶ Ἄρωμα ὑπκίνθου.

Βραβεύονται οἱ ἐξῆς

Ἐδουάρδος Χόγγ, Ἀπόλλων, καὶ Γ. Ἀνωτόπουλος.

Προτεινόμενα

Ὁ Δημοφῶν προτείνει τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν Ποῖα πόλις γίνεται νόμισμα;

Εἰς τὸν λύτην δεθήσονται τὰ διηγήματα, ἀπὸ τὴν Καταστροφὴν τοῦ κ. Γ. Ἀσπρέα.

Ἡ Δίς Σταματῖνα Ἰατρίδου προτείνει τὸ ἐξῆς

Ἀίνιγμα

Καλῶς δηλεῖ τὸ πρῶτόν μου φωνῆν τὸ δευτερόν μου τὴν ἀμαρτίαν ἔφερε ποτέ τὸ σύνολόν μου.

Εἰς τὸν λύτην δεθήσεται μία σειρά διηγημάτων τοῦ κ. Α. Κωνσταντινίδου.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Θέλουσιν ν' ἀνταλλάξουν ὁ Σαλβατόρος μετὰ τὴν Μουσσοῦτιδα, Ἀνθολόγριδα, Τρελλοῦλα, Αἰθέριον καλλο-

νήν καὶ Φυλλίδα· ὁ Μιχάλης μετὰ τὴν Αἰθέριον καλλονήν, Τρελλοῦλαν, καὶ Ἀγαπῶμαι; ὁ Λεμιῶν ἀσφοδελῶν ἐπιθυμεῖ ἐκ δευτέρου ν' ἀνταλλάξῃ μετὰ τῆς ραγιάσκας (πολὺ ὑπερήφανος εἶσθε Δις Τραγιάσκα!)· ὁ Ἰππότης Ἀγρινίου μετὰ τὸν Τάσον Ἑρμιονέα, Μουσσοῦτιδα. Ὀνειροπόλον ψυχῆν, Ἀποπέισαν ἐλπίδα, καὶ Ἀστεροέσσαν νύκτα ἢ Βῶτις μετὰ τὸν Μαρμαίροντα ἀστέρα ἢ Ὁρεῖα κρύσταλλος μετὰ τὸν Ἀπόλλων καὶ Γοδεφρείδον Μπιλλῶ ἢ Δύσις τοῦ Ἡλίου μετὰ τὸν Δημοφῶντα καὶ Γουβρόν Δουκά ἢ Ροδόπελος Ἡὼς (Α. Τ.) μετὰ τὸν Τάσον Ἑρμιονέα ἢ Νύμφη τῶν Δασῶν μετὰ τὸν Φάρον τῆς Ἀνατολῆς, Πιργκιψ Τζάλμας καὶ τὰ μπλε σιὰ τῶν 3 δυνάμεων· τὸ Αἰθέριον ὄνειρον μετὰ τὸν Λεμιῶνα τῶν ἀσφοδελῶν, Τάσον Ἑρμιονέα καὶ Ἀπόλλων· ἢ Ἑαρινὴ αὔρα μετὰ τὸν Νάρκισσον καὶ Ἀρόδον Βύρωνα ἢ Θάλλουτα νεότης μετὰ τὸν Δροσῆσκον τοῦ Π καὶ τὸν Σαλβατόρον ἢ Ἰωάννα fin de siecle Ἰταλίσ μετὰ τὸν Ἀπόλλωνα, Λάτρην τοῦ πειρώου καὶ Μορφέα ἢ Φυλλίς μετὰ τὸν Ἰππότην Ρεθύμνης, Τονην, Τάσον Ἑρμιονέα, Baron Choenvrth, Νάρκισσον, Ἰππότην, Ἀγρινίου, Ἀγαπῶμαι; Πιργκιψ Τζάλμας, καὶ Φάρον τῆς Ἀνατολῆς ἢ Μαμουγιέτα ἀστέρως μετὰ τὴν Ἀρμονίαν, Τρελλοῦλαν καὶ Μελαγχολικὴν ἀργυροτόξον ὁ Ἀπαγορευθεὶς μετὰ τὴν Ἀρμονίαν, Μαμουγιήν ἀστέρως, καὶ Ἀθῶνος τῆς Ἐρήμου, Le fleur des Prairies μετὰ τὸν Μαρμαίροντα ἀστέρα, Ροβέρτου Χούτμαρ, Χειμῶνανθον, Ἀπόλλωνα καὶ Ὀνειροπόλον ψυχῆν ὁ Ἀπόλλων μετὰ τῆς Μαρκέλλας, Ἀστεροέσσης νυκτός, Παλλούσης καρδίας, Σταθεροῦ Λαρακτῆρος, Ξενητευμένης Κρήσις, Λεονώρας δὲ Λωτέρ, Ἐρμιονέας τῆς Φύσεως, Τρελλοῦλας, Ἀφελούς καρδίας, Ἰταλίσ Γαλατείας, Ἀνεξερευνητοῦ ψυχῆς, Miss Nevil, Ἀθῶνος τῆς Ἐρήμου, Ὀνειροπόλου ψυχῆς, Σεληνολάτρινος, καὶ Μουσσοῦτιδος· ὁ Α Κορὸς μετὰ τῆς Ἀποπέιστης ἐλπίδος καὶ Γ. Μανουσαίη ὁ Ροβέρτος Χούτμαρ μετὰ τὴν Ξενητευμένην Κρήσιαν, Ροζαλίαν δὲ Λουσερλ, Ζώσης ἐν ὄνειρῳ, Παλλούσης καρδίας καὶ Λεονώρας δὲ Λωτέρ· ὁ Μαρμαίρων ἀστὴρ μετὰ τῆς Μελαγχολικῆς ἀργυροτόξου καὶ Αἰθέρικς καλλονῆς ὁ Χειμῶνανθος μετὰ τὴν Ἑρμιονέαν τῆς φύσεως καὶ Μουσσοῦτιδα ὁ Ζῦπ μετὰ τὴν Ἰωάνναν fin de siecle Ἰταλίδαν ἢ Καλλιτέχνισ μετὰ τὸν Ἄϊνον, Μεμίστορελῆ, Φυλλίδα, Ἀρόδον Βύρωνα Baron Choenvrth ὁ Μπαπτοῦνας μετὰ τὸν Ν. Λούβαρη· Μαρκέλλα καὶ Παπαροῦνα μετὰ τὸν Ἀγαπῶμαι; Κατακτητῆν καρδιῶν, Δρομίσκον τοῦ Π, Λεμιῶν ἀσφοδελῶν, Τονην, Αἰθέριον Ρομβισῶνα, καὶ Σταματῖνα γριφίον ἢ Μαρκέλλα παρακαλεῖ τὸν Ρ, Χου-

μαρ και Μαρμαίροντα άστέρη ν' άποστειλουν αυ'οι πρώτοι Μικρομηνούματ' ό κατακτητής των καρδιών μετά του Λυκτερινού 'Αστέρος· τό "Αρμαμα Ουκίνθου, με την 'Οναεροπολον ψυχην, 'Εικαίνειον όμ'ίχλην, Μαθητήν Βαρβακείου και Δεληολάτριά· ή 'Αστερόεσα νύξ μετά του Γεδορρείδου Μπιλλώ και 'Αγαπώμυι; ή 'Εικαίνειος όμ'ίχλη με την Μυστηριώδη ύπαρξιν, Μελαγχολική άργυροτοξον και με τό θυμα της Εικαρμένης.

Πολλά παρίονα έγείρονται μεταξύ των ανταλασόντων Μικρομηνούματ' καθ' όσον άλλοι μόν λαμβάνουσι αυτ'α πολύ άρχ'· άλλοι δέ καιτοι στέλλουν δέν λαμβάνουσιν άπάντησιν. δι' άμφοτέρους τό τοιαύτον ούδύλος περιποιεί τιμήν· όθεν παρακαλούμεν αυτους νά ανταλλάξουσιν έν τάξει, άλλως νά μη λαμβάνωσι μέρος.

'Ανθρωπικώς με τ' άνωτέρω παρατίτομεν και την έξής έπιστολήν

'Αγαπητή Φυλλίς,

Δέν δύναμαι νά σ'ς περιγράψω την ύπέρμετρον δυσαρέσκειάν μου διά τους σύνδρομητάς σας. οτινες κωφεύουν· επί τή προσάσει ανταλλαγής Μικρομηνούματων· τοιαύτοι δ' είναι ό Δόριος Εύρων, Μορφέυς, και Λάτρης του άπειρου.

Σ'ς παρακαλώ έν λύθητε Μικρομηνούματ' ύπό τοιαύτ'α ψευδώνυμα δι' έμέ, νά τ'α επιστρέψητε.

Διατελώ κ. τ. λ.

Μυστηριώδης ύπαρξις

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

'Ανοικτή έπιστολή. κ. Γ. Βιλάνην Βουκουρέστιον. Παρακαλείσθε όπως μάς άποστείληται την συνδρομήν σας, άλλως έπιστρέψατέ μας τ'α φύλλα.

'Ανοικτή έπιστολή. κ. Β. Κανόπουλον Κάϊρον. Τό ποσόν τής συνδρομής είνε τόσον εύτελές ώστε πιστεύομεν δέν θά άναγκασθώμεν έν νέου νά υπενθυμίσωμεν τ'ας ύποχρεώσεις σας.

Λεωνόραν δέ Λωτέρ 'Ενταύθα τό παρ'άν άπαιτεί διώρθωσιν έργαζομένη θ' έυδοκημήσητε — Α. 'Ανούσση Βόλον. Ευχαριστούμεν σχετικά άποδείξεις έστ'αλήσαν. — Μαρκέλλαν 'Ενταύθα Δέξασθε άπειρους εύχαριστίκ'ς Φυλλίδος διά τ'α πρ'ος αυτήν αίσθηματικάς· και ως φίλη άγαπώσα σε προτρέπει είσέτε έργατίαν — Α. Δ. Βιζακίην 'Ενταύθα με την σειράν του —

Γ. 'Εικονολότουλον ειραϊ· θέλουν έτεξερχασίν ο'ίχ ήτον έργαζόμενος ταχί·ς θ' έσυκατελεχθήτε μεταξύ των συνεργωών μας. — Φυλλίδα 'Ενταύθα. 'Αληθής γοητεία ύπήρξεν ή πρ'ος την συνώνυμην Φυλλίδα έπιστολή σας· τοιαύτα· φίλας ή 'ΰλλίς έκτιμ'ε και άγαπή ώστε σ'ς διεξέδοκ' με τόν έπιστημώτερον τρόπον θ' ή λιβύλωνσι κ'ίθ'ς ο'ύ μόνον τό πρ'όην ψευδώνυμ'όν σας έν ανέκ'οίν'οσεν ούδεν'· άλλ' και πίντων τ'α ψευδώνυμα άποκρύπτει, όστις δήποτε έπληροφόρησε τό έναντίον ηρώδει· και θ'ς· τόν κ. Ροθέρτον Χούτμαρ· ο'υτε έξ ύβ'ρας γνωρίζομεν· εύχριστούμεν δι' ένεργείας σας — Ροδόπεπλον 'ΰώ (Κ. Μ.) Ροδόπεπλον 'ΰώ κ. Τ. Περικαλείσθε ν' αλλάξητε τό ψευδώνυμ'όν σας καθ' όσον έχ'ει πρ'ότερον ύμ'ων το'υτο ή Δίς Ε. Χ. — Baron Choengarth. Δεχόμεθα και μετά βραδείου και άνευ. — Σ. Μπόγδανον Λαύριον Ευχαριστούμεν, άποδείξει λαμβάνεται έσωκλειστέ·ς — Λουκίαν Λαμερμούρ. Συγγνώμη· διεφυγεν όλος την προσχήν μας· δημοσιευθήσεται με την σειράν του. — Δημόφωνα 'Ενταύθα. Δέν ένθυμούμεθα άλλ' ύπάρχει ως έξής Λύκος έτρωγε τόν πόδα αίγός· έτρωγε δέ και τόν πόδα προβάτου· π'ως ήδύνατο νά τρώγη τ'όν πόδα αίγός έν ώ' έτρωγε τόν πόδα προβάτου. — Ρ. Χούτμαρ δ' ;!! . . . ., έδήλωσεν ότι δέν ανταλλάσσει με ο'υδέν·α. — Βαρίκλειον Λυσίνδρου 'Ενταύθα. Ευτυχίς λογίξεται ή 'ΰλλίς ότι επανήλθε εις τους κόλπους της. — Μαρμαίροντα άστέρη 'Ενταύθα. Καλόν άλλ' άκ'αίλληλον. — Χεικ'ώναιθον. 'Αποστειλάται. — Α τ'ασαζόνην Φαρσαλα. Σχετικ'ς άποδείξεις άπεστειλάμεν. — Ν. Σολονίχην Λανί. Τον φύλλον έ κλη περί συνδρομής, σ'ς έγράψαμεν. — Κατακτητήν καρδιών. Ενταύθα Ευχαριστούμεν ή γλώσσα ήν μεταχρειαίξισθε είνε ώραία. έξακολουθήτε έργαζομένη και κ'ι σ'ήλαιο της Φυλλίδος είνε πάντοτε άνοικται δι' ύμ'ας. — Γιατρούσαν 'Ενταύθα. 'Εν τ'ήθ'αις δέν έχ'ομεν δυστυχώς ο'υδέν·α — 'Αρμαμα Ουκίνθου 'Ενταύθα. Πρ'ην σχεδόν γίνεται συνδρομητής έγνωρίζαμεν ν'ό ψευδώνυμ'όν σας· π'ως συμβαίνει το'υτο· έσω βέβαιον ότι και τό παλαιόν έτηρήθη μυστικόν και τό παρ'όν θ' διατηρηθ' ή μετά τής αυτ'ής μυστικώτης.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Τό έ τόμενον φύλλον τής «Φυλλίδος» έκδοθήσεται μετά μουσικου τεμαχίου· με στίχους του κ. Γ. Μιμικήην και τονισμένον από τόν κ. Δ. Λαυράχκαν. Θ'ά πωλείται δέ διά τους μη συνδρομητάς αντί λεπτων 25.

— Νέας με καλ'ας συστάσεις αναλαμβάνει την διανομήν περιοδικών και εφημερίδων· πληροφορεί εις τ'α Γραφεία μας.